

Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου - Χάρτου - Ψηφιακών Μέσων Αττικής

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΝΙΚΗ – ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΑΠΟΛΥΣΗΣ ΣΤΗ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ “ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ” ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΥΠΟΣΤΕΙ ΒΛΑΠΤΙΚΗ-ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Ως Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου – Χάρτου – Ψηφιακών Μέσων Αττικής βρισκόμαστε στην εξαιρετικά ευχάριστη θέση να ανακοινώσουμε τη θετική έκβαση μιας πολυετούς μάχης που δόθηκε στον κλάδο μας. Πρόκειται για την υπόθεση της αποζημίωσης απόλυσης για τη συνάδελφο Α.Σ. από το βιβλιοπωλείο “Πρωτοπορία”. Μια αποζημίωση την οποία η εργοδοσία του εν λόγω βιβλιοπωλείου αρνιόταν να καταβάλει, παραβλέποντας το γεγονός ότι η βλαπτική-εκδικητική μεταβολή στους όρους εργασίας της συναδέλφου ουσιαστικά (αλλά και νομικά) συνεπαγόταν απόλυση. Πρόκειται για μάχη που δόθηκε επί χρόνια με συνδικαλιστικούς και κινηματικούς όρους μέσα και έξω από το βιβλιοπωλείο, καθώς και στα δικαστήρια. Πρόκειται εντέλει για μια νικηφόρα μάχη που σημαίνει πολλά περισσότερα από ένα χρηματικό ποσό (το οποίο δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητο βέβαια) τόσο για την ίδια

την αγωνιζόμενη συνάδελφο όσο και για τον Σύλλογο αλλά και συνολικά για τους αγώνες του κόσμου της εργασίας.

Το ιστορικό της υπόθεσης:
Η όλη υπόθεση εξελίχθηκε κατά κύριο λόγο το 2016. Τότε η συνάδελφος συμπλήρωνε 13μισι χρόνια ως πωλήτρια στο βιβλιοπωλείο "Πρωτοπορία", έχοντας πιο πριν δουλέψει και σε άλλους χώρους δουλειάς στον κλάδο μας. Η συνάδελφος ήταν επίσης ενεργό μέλος του Συλλόγου και για αρκετά χρόνια μέλος του Δ.Σ. Και βέβαια με την αξιοπρεπή και διεκδικητική στάση της μέσα στον χώρο δουλειάς της απέναντι στις πάμπολλες αντεργατικές πρακτικές της εργοδοσίας, του Τρικεριώτη και όσων βρίσκονται γύρω από αυτόν, είχε καταφέρει να προασπίσει τα –ολοένα συρρικνούμενα– εργασιακά δικαιώματα, παρακινώντας και άλλους/ες συναδέλφους της να κινηθούν σε αυτή την κατεύθυνση και στεκόμενη αλληλέγγυα σε αυτούς/ές όταν αντιμετώπιζαν πρόβλημα με την εργοδοσία. Προφανώς και λόγω αυτής της στάσης της είχε να αντιμετωπίσει τη διαρκώς εντεινόμενη αγριότητα και εκδικητικότητα της εργοδοσίας, εξαιτίας της οποίας είχε καταστεί δυσχερής η εργασιακή της καθημερινότητα.

Έτσι, εντελώς μα εντελώς «τυχαία»(!), λίγο καιρό μετά τη λήξη της τυπικής προστασίας που παρέχει ο νόμος σε όσους/ες συμμετέχουν σε Δ.Σ σωματείων, η εργοδοσία της "Πρωτοπορίας" μετακίνησε τη συνάδελφο από την πώληση στο ηλεκτρονικό βιβλιοπωλείο. Πιο συγκεκριμένα, τον Γενάρη του 2016 η εργοδοσία ανακοίνωσε προφορικά στη συνάδελφο –παρά τις εύλογες επιφυλάξεις και διαμαρτυρίες της– την ανάθεση καθηκόντων "ταξινόμησης" βιβλίων ανά ηλεκτρονική παραγγελία (εργασία κατά την οποία η εργαζόμενη έπρεπε να μένει όρθια και χωρίς σκαμπό, σκυφτή πάνω από έναν πάγκο για οκτώ ώρες, προκειμένου να ταξινομήσει και να τοποθετήσει σε ραφιέρες τα βιβλία ώστε να εκτελεστούν οι παραγγελίες). Η ενέργεια αυτή αποτέλεσε ξεκάθαρη βλαπτική (αλλά και εκδικητική) μεταβολή από μεριάς της εργοδοσίας σε βάρος της συναδέλφου. Και αυτό τόσο γιατί άλλαζαν ριζικά οι όροι και οι συνθήκες εργασίας σε σχέση με την ειδικότητα που είχε η συνάδελφος για 13μισι χρόνια (ειδικότητα που ήταν καταγεγραμμένη και στη σύμβαση εργασίας της), όσο και γιατί αυτές οι συνθήκες επιδείνωναν σοβαρά τα προβλήματα υγείας που ήδη αντιμετώπιζε (ορθοστατική υπόταση, ισχιαλγία) και για τα οποία είχε γνώση η εργοδοσία.

Για την όλη αυτή εξέλιξη η συνάδελφος είχε ενημερώσει έγκαιρα και τον Σύλλογο, μέσα από τις συλλογικές διαδικασίες του οποίου συζητήθηκε και σχεδιάστηκε –βάσει πάντοτε και της θέλησης της συναδέλφου, αλλά και της πολύτιμης συμβολής της δικηγόρου της– όλο το πλαίσιο της δράσης που ακολουθήθηκε.

Η συνάδελφος προσέφυγε και στην Επιθεώρηση Εργασίας. Όμως, όπως συμβαίνει σε πολλές περιπτώσεις, η Επιθεώρηση «ένιψε τας χείρας της», δεν πήρε θέση και κάλεσε την εργαζόμενη να προσφύγει στα δικαστήρια. Ούτε τα ρατσιστικά και σεξιστικά σχόλια του εργοδότη κατά τη διάρκεια της συζήτησης ούτε η απαξίωση προς την Επιθεώρηση τόσο προφορικά, όσο και γραπτά στο υπόμνημα που κατέθεσε ο εργοδότης συγκίνησαν τους επιθεωρητές! Παράλληλα, η συνάδελφος είχε κάνει καταγγελία στην Επιθεώρηση Ασφάλειας και Υγείας.

Ακόμα και μετά τη διενέργεια της εργατικής διαφοράς στην Επιθεώρηση η εργοδοσία συνέχισε την ίδια τακτική, διατηρώντας την εργαζόμενη στο πόστο του ηλεκτρονικού βιβλιοπωλείου, επιχειρώντας προφανώς την ηθική, σωματική και ψυχολογική της εξόντωση, προκειμένου να εξωθηθεί σε οικειοθελή αποχώρηση.

Στις αρχές Μαΐου του 2016 η εργαζόμενη προχώρησε σε επίδοση εξωδίκου, καλώντας την εργοδοσία να την επαναφέρει στη θέση εργασίας της πωλήτριας στο φυσικό βιβλιοπωλείο, αλλιώς (σύμφωνα και με την εργατική νομοθεσία) θα είχε ουσιαστικά συντελεστεί καταγγελία της σύμβασης από μέρους του εργοδότη, ο οποίος σε τέτοια περίπτωση είναι υποχρεωμένος να πληρώσει την προβλεπόμενη αποζημίωση λόγω απόλυσης.

Η εργοδοσία βέβαια αρνήθηκε πεισματικά να καταβάλει την αποζημίωση. Αρχικά, έκανε «αντιπρόταση» να γίνει οικειοθελής αποχώρηση της εργαζόμενης «χάριν της δεκατριάχρονης συνεργασίας τους» και να της δώσει ελάχιστα χρήματα «ως δείγμα ευγνωμοσύνης» για τις υπηρεσίες της!!! Εν συνεχεία, ισχυριζόμενη πως δεν υπάρχει καμία βλαπτική μεταβολή και πως η εργαζόμενη επέδειξε απαράδεκτη και αντισυμβατική συμπεριφορά, δήλωσε πως θεωρεί αδικαιολόγητη την απουσία της και πως η εργαζόμενη έχει αποχωρήσει οικειοθελώς.

Την περίοδο αυτή ο Σύλλογός μας προχώρησε σε μια σειρά κινητοποιήσεις, προκειμένου να γίνει γνωστή στον κλάδο και συνολικά στο εργατικό κίνημα η υπόθεση και να πιεστεί η εργοδοσία. Οργανώθηκαν αρκετές παρεμβάσεις έξω από την “Πρωτοπορία” στις οποίες συμμετείχαν μέλη του Συλλόγου, καθώς και συνάδελφοι/ισσες από άλλα σωματεία, από εργατικές συλλογικότητες, από συνελεύσεις γειτονιάς και άλλες δυνάμεις του ταξικού-κοινωνικού κινήματος. Κατά τις παρεμβάσεις οι πελάτες ενημερώνονταν για τους λόγους της άδικης μεταχείρισης της συναδέλφου από τον εργοδότη της, με πολλούς από αυτούς να επιλέγουν σε ένδειξη αλληλεγγύης να μην μπουν στο κατάστημα. Παράλληλα, κολλήθηκαν αφίσες, αναρτήθηκαν πανό και μοιράστηκε η σχετική ανακοίνωση σε διάφορους χώρους εργασίας. Επίσης, εκδόθηκαν ψηφίσματα συμπαράστασης, ενώ αλληλέγγυοι/ες

«βομβάρδιζαν» με μηνύματα διαμαρτυρίας το τηλέφωνο, το fax, αλλά και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης της “Πρωτοπορίας”.

Παράλληλα, η συνάδελφος καταθέτει αγωγή, με τη δίκη αρχικά να ορίζεται για τον Φλεβάρη του 2017 και τελικά να γίνεται –λόγω της αναβολής που ζήτησε η εργοδοσία– τον Ιούνη του 2017. Έτσι προέκυψαν και δύο μαζικές συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στα δικαστήρια της Ευελπίδων.

Για την πρωτόδικη απόφαση:

Στα τέλη Σεπτέμβρη του 2017 ενημερωθήκαμε για την αρνητική για τη συνάδελφο πρωτόδικη απόφαση. Επρόκειτο για μια εξόφθαλμα φιλοεργοδοτική και αντεργατική απόφαση [βλ. Αναλυτική ανακοίνωση του Συλλόγου:εδώ] Ο δικαστής είχε αγνοήσει επιδεικτικά όλα τα επιχειρήματα και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε στο δικαστήριο η συνάδελφος, την κατάθεση του μοναδικού φυσικού μάρτυρα της δίκης, που κατέθεσε υπέρ της, καθώς και τις ένορκες γραπτές καταθέσεις υπέρ της. Αντίθετα, έκρινε ως μόνη “αξιόπιστη” και “πειστική” την ένορκη κατάθεση της διευθύντριας της επιχείρησης(!) επισημαίνοντας μάλιστα ότι «η διευθύντρια δεν προσδοκά κάποιο έννομο όφελος από την έκβαση της δίκης»!

Επίσης, η εργοδοσία της “Πρωτοπορίας” προκειμένου να αποδείξει ότι η απολυμένη δεν αντιμετώπιζε θέματα υγείας, προσκόμισε στο δικαστήριο ιατρικό έγγραφο, το οποίο συνέταξε ο γιατρός της επιχείρησης 6 μήνες αφού είχε απολυθεί η συνάδελφος! Ο δικαστής… αγνόησε και πάλι όλα τα επίσημα ιατρικά έγγραφα που κατέθεσε η συνάδελφος. Τέλος, ο δικαστής προσέφερε απλόχερα και ηθική δικαίωση στον εργοδότη της “Πρωτοπορίας”, αφού με τρόπο παράτυπο αντιγράφει ακριβώς τα λόγια του στην απόφαση, όπως ότι «δεν έχει κάνει απολύσεις και μειώσεις μισθών σε καιρούς κρίσης», κάτι που σε κάθε περίπτωση καταρριπτόταν απ’ όσα κατατέθηκαν από την εργατική πλευρά με αποδείξεις (ονόματα απολυμένων συναδέλφων και ημερομηνίες απόλυσής τους). Όσο για τη συνδικαλιστική ιδιότητα της απολυμένης, ο δικαστής αποφάνθηκε με βεβαιότητα πως η εργοδοσία «δεν είχε καμία εμπάθεια» προς την εργαζόμενη… Και η απόφαση του δικαστηρίου καταλήγει να δικαιολογεί τη βλαπτική μεταβολή βάσει κάποιων προσχηματικών «οικονομοτεχνικών λόγων» που… εφευρέθηκαν.

Κάπως έτσι επιβεβαιώθηκε ακόμα μια φορά ότι η δικαστική εξουσία στέκεται απροκάλυπτα αρωγός της εργοδοσίας. Είναι καταφανές πως ο κόσμος των αφεντικών μαζί με την κρατική και τη δικαστική εξουσία συντονίζονται στην ολομέτωπη επίθεσή τους ενάντια στην

κοινωνία και τον κόσμο της εργασίας, στοχεύοντας στην αποθάρρυνσή μας για κάθε αγώνα και διεκδίκηση. Ωστόσο, η συνάδελφος και ο Σύλλογος διατρανώσαμε ότι μια τέτοια εξέλιξη δεν ήταν ικανή να κάμψει την αποφασιστικότητά μας και τον αγώνα μας για την κατάκτηση του δίκιου μας. Έτσι, τον Οκτώβρη του 2017 κατατέθηκε έφεση επί της πρωτόδικης απόφασης.

Η απόφαση του Εφετείου που δικαίωσε τη συνάδελφο:

Η συνεδρίαση για την εξέταση της έφεσης έγινε έναν χρόνο μετά την κατάθεσή της, τον Νοέμβρη του 2018, ενώ η απόφαση του Εφετείου μας έγινε γνωστή έπειτα από έναν χρόνο, τον Δεκέμβρη του 2019. Τον Ιούνη του 2020 η απόφαση γνωστοποιήθηκε στην εργοδοσία της "Πρωτοπορίας", η οποία τελικά αναγκάστηκε (ώστε να αποφύγει και νέο κύκλο αντιδράσεων) να «συμμορφωθεί» και να καταβάλει στη συνάδελφο όλα όσα ορίζονταν!

Η απόφαση αυτή (σε αντίθεση με την πρωτόδικη απόφαση) αναγνώριζε αυτό που προβλεπόταν ούτως ή άλλως από την εργατική νομοθεσία, ότι η βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας ουσιαστικά (βάσει βέβαια και της επίσημης μη συμφωνίας της εργαζόμενης) συνιστούσε απόλυση. Έτσι, υποχρέωνε την εργοδοσία να καταβάλει άμεσα και στο ακέραιο την αποζημίωση απόλυσης στη συνάδελφο (ό,τι δικαιούταν για τα 13μισι χρόνια εργασίας της) καθώς και το οφειλόμενο επίδομα αδείας και την αποζημίωση αδείας για το 2016. Στα ποσά αυτά προστέθηκαν επιπλέον και οι νόμιμοι τόκοι όλων των χρόνων που πέρασαν (από την ημέρα της απόλυσης) με αποτέλεσμα το ποσό να αυξηθεί ακόμη περισσότερο. Επίσης, το Εφετείο αναγνώρισε την προσβολή προσωπικότητας της συναδέλφου, την ηθική και επαγγελματική μείωση καθώς και τη βλάβη που υπέστη η υγεία της και ζήτησε να επιδικαστεί επιπλέον ποσό για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης. Τέλος, η απόφαση περιλάμβανε και την πληρωμή του συνόλου των δικαστικών εξόδων της συναδέλφου από την εργοδοσία. Μέσω της απόφασης αυτής αναγνωρίστηκαν και καυτηριάστηκαν επίσης διάφορες νομικές ακροβασίες στις οποίες είχε κινηθεί η πρωτόδικη απόφαση, όπως, π.χ., το να ληφθεί υπόψη η μαρτυρία μέλους της διοίκησης της εργοδότριας εταιρείας.

Παράλληλα, βάσει αυτής της απόφασης, η συνάδελφος έλαβε από τον ΟΑΕΔ το σύνολο όσων δικαιούνταν από τις δόσεις του επιδόματος ανεργίας και του επιδόματος μακροχρόνια ανέργων που δεν είχε λάβει ως τότε (καθώς η εργοδοσία δεν αποδεχόταν-αναγνώριζε την απόλυσή της).

Για τα όσα αναδεικνύονται μέσα από αυτόν τον αγώνα και την τελική δικαστική νίκη:

Κόντρα στο γενικά αποθαρρυντικό για τους αγώνες κλίμα της εποχής και κόντρα στη διάχυτη απαισιοδοξία ότι δεν μπορούμε να πετύχουμε νίκες και να υπερασπιστούμε τα εργασιακά μας δικαιώματα και συμφέροντα, καθώς και την αξιοπρέπειά μας από τις όποιες προσβλητικές-επιθετικές πρακτικές της εργοδοσίας, η νίκη αυτή, πέρα από την όποια αισιοδοξία που μας δίνει, καταδεικνύει την αξία του να πιστεύουμε στο δίκιο μας και να αγωνιζόμαστε με κάθε μέσο –υπό τις όποιες συνθήκες– μέχρι τέλους για την κατάκτησή του.

Μια τέτοια διαπίστωση, πέρα από τη διαχρονική της αξία, έχει ιδιαίτερη σημασία για τη συγκεκριμένη εποχή κατά την οποία ξεκίνησε η μάχη αυτή. Καθώς τότε μεγάλο μέρος του κινήματος βίωνε κάποιου είδους απογοήτευση για τη στάση μιας κυβέρνησης, που, σύμφωνα με τις ελπίδες-αυταπάτες που είχαν καλλιεργηθεί, θα μπορούσε να είχε και φιλεργατικό χαρακτήρα. Μια απογοήτευση που σε μεγάλο βαθμό είχε οδηγήσει σε τάσεις παραίτησης, αποστράτευσης και έλλειψης πίστης στους ταξικούς-κοινωνικούς αγώνες. Ωστόσο, όλη εκείνη την περίοδο (αλλά και πιο πριν, όταν «η ελπίδα ερχόταν»), χάρη βέβαια και στις αντιστάσεις που προέκυψαν από πλευράς μέρους των εργαζομένων, όπως αυτή της συναδέλφου στην “Πρωτοπορία” αλλά και βάσει της πάγιας πίστης του στους αγώνες και όχι στην όποια ενδεχόμενη εναλλακτική διαχείριση του συστήματος, ο Σύλλογός μας κατάφερε να σταθεί όρθιος! Να κρατήσει άσβεστη τη φλόγα του αγώνα και να αφήσει μια σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που συνεχίζουμε έως σήμερα.

Η εξέλιξη της υπόθεσης κατέδειξε ότι το κλίμα απαισιοδοξίας το οποίο τροφοδοτείται από μια σειρά από ήττες που έχουμε βιώσει (και σε δικαστικό επίπεδο), δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει από το να συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε. Η γενική παραδοχή ότι τα εργατικά δικαιώματα συρρικνώνονται διαρκώς (που προφανώς ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα), δεν πρέπει να μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι δεν έχει νόημα να αναζητούμε τι δικαιούμαστε βάσει νόμου ως εργαζόμενοι και να το διεκδικούμε. Αντίθετα, είναι πολύ κρίσιμο να γνωρίζουμε κάθε διάταξη της νομοθεσίας που μας αφορά και να μην αφήνουμε κανένα περιθώριο στα αφεντικά να καταστρατηγούν τα δικαιώματά μας. Βασικό βέβαια στοίχημα είναι και το να αγωνιζόμαστε παράλληλα και για την επέκταση των δικαιωμάτων αυτών.

Το ότι η δικαίωση ήρθε τελικά από τα δικαστήρια δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μας οδηγεί σε συμπεράσματα περί αναποτελεσματικότητας της συνδικαλιστικής-κινηματικής δράσης. Το βασικό (αλλά και προνομιακό για εμάς) πεδίο της μάχης είναι μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς. Εκεί συναντιόμαστε με τους συναδέλφους και τις συναδέλφισσές μας, εκεί χτίζουμε σχέσεις συναδελφικότητας και ταξικής αλληλεγγύης, εκεί επιδιώκουμε

την ευθεία και συλλογική αντιπαράθεση με τους εργοδότες πιέζοντας για την επικράτηση του δίκιου μας. Δεν είναι τυχαία η μανιώδης επιδίωξη κράτους και αφεντικών για καταστρατήγηση του δικαιώματος στη διαδήλωση και τη διαμαρτυρία. Το βασικό στοίχημα είναι να καταφέρουμε να πετυχαίνουμε στο πεδίο αυτό τις όποιες νίκες μας, μέσα από αγώνες που δίνουμε με τους δικούς μας όρους. Να μην περιμένουμε εξαρχής τη δικαίωση από μια «δικαιοσύνη» που, όπως είδαμε και στην πρωτόδικη εκδίκαση, μπορεί να είναι τόσο «τυφλή», ώστε να παραβλέπει τα δικαιώματα των εργαζομένων και την επίθεση που δέχονται από τους εργοδότες τους και ταυτόχρονα να είναι έτοιμη να προασπίσει τα συμφέροντα του κόσμου των αφεντικών, ακόμα και όταν αποδεικνύεται ξεκάθαρα το δίκιο της εργατικής πλευράς. Μια άλλη παράμετρος που δεν μπορούμε να παραβλέπουμε είναι το συχνά δυσβάσταχτο οικονομικό κόστος που συνιστά η δικαστική οδός καθώς και η πολύ χρονοβόρα διαδικασία για να εκδικαστεί και να τελεσιδικήσει η όποια απόφαση.

Επιπλέον, η μάχη αυτή δόθηκε σε έναν από τους λεγόμενους «δύσκολους εργασιακούς χώρους» του κλάδου μας και απέναντι σε μια σκληρή και αδίστακτη εργοδοσία, που έχει την πεποίθηση ότι, όχι μόνο μπορεί να καταπατά την αξιοπρέπεια των εργαζομένων της, αλλά και ότι μπορεί να προσπερνά και τους ίδιους τους νόμους.

Από την άλλη όμως η “Πρωτοπορία” συνιστά έναν εργασιακό χώρο όπου κατά το παρελθόν έχουν δοθεί εμβληματικοί και τελικά επιτυχείς αγώνες ενάντια σε απολύσεις και στην εργοδοτική αδιαλλαξία. Αγώνες που έχουν αφήσει σημαντική παρακαταθήκη και η υπενθύμισή τους (αλλά κυρίως το ενδεχόμενο επανάληψής τους) συνιστά ουσιαστική απειλή για τον Τρικεριώτη, αλλά και για το σύνολο των αφεντικών στον κλάδο του βιβλίου.

Συνεχίζοντας την παράθεση κάποιων σημείων του αγώνα αυτού δεν μπορούμε παρά να αναφερθούμε στο ζήτημα της αλληλεγγύης και της συναδελφικότητας μεταξύ των εργαζομένων. Δυστυχώς, στον αγώνα αυτό η συνάδελφος δεν βρήκε καμία ουσιαστική στήριξη από όσους και όσες εργάζονταν την περίοδο εκείνη στην εν λόγω εταιρεία, παρά μόνο κάποια ελάχιστη ίσως στήριξη από ένα πολύ μικρό μέρος αυτών. Μάλιστα, για μια ακόμα φορά βρεθήκαμε απέναντι στην ιδιαίτερα προβληματική περίπτωση όπου εργαζόμενοι έχουν υπογράψει ένορκες γραπτές καταθέσεις εναντίον συναδέλφου τους. Για άλλη μια φορά είδαμε «συναδέλφους» να επιλέγουν να βάλουν πλάτες στην αυθαιρεσία του αφεντικού τους. Μέσα στη χαοτική, αντεργατική πραγματικότητα που βιώνουμε και με το φόβο της ανεργίας συνεχώς από πάνω μας, είναι κατανοητή –ως έναν βαθμό βέβαια– η διστακτικότητα των εργαζομένων να εκδηλώνουν ανοιχτά την αλληλεγγύη τους. Η κατάφωρα όμως εχθρική στάση που επιδεικνύουν συνάδελφοι προς συνάδελφο, καταθέτοντας ψεύδη στα δικαστήρια πίσω από την ασφάλεια μιας γραπτής μαρτυρίας, γνωρίζοντας ότι δεν θα εξεταστούν από

κανέναν για τα ψέματα που γράφουν και μη έχοντας άλλον ουσιαστικό λόγο εκτός από την ελπίδα να εξασφαλίσουν την εύνοια του αφεντικού, είναι στάση απαράδεκτη που δυστυχώς δεν χαρακτηρίζει κάποιον μόνο ως εργαζόμενο αλλά και ως άνθρωπο. Πρόκειται για μια ξεκάθαρη στάση αναξιοπρέπειας, η οποία επιπλέον έρχεται να τροφοδοτήσει την εργοδοτική αυθαιρεσία και αλαζονεία.

Ο αγώνας που δόθηκε στην «Πρωτοπορία» είχε με κάποιο τρόπο στο επίκεντρό του μια συνάδελφο που, πέρα από την πολυετή παρουσία της στον κλάδο του βιβλίου, υπήρξε βασικό κομμάτι των αγώνων του Συλλόγου μας. Η στήριξή της στον αγώνα αυτό ήταν δεδομένη για όλους/ες εμάς που γνωρίζαμε την αγωνιστική και συναδελφική στάση της και είχαμε δώσει μια σειρά από αγώνες μαζί της. Ωστόσο, είναι κρίσιμο να γίνει σαφές σε κάθε συνάδελφο στην «Πρωτοπορία» και σε κάθε άλλο χώρο δουλειάς ότι είναι δεδομένη η στήριξη του Συλλόγου προς κάθε συνάδελφο. Προς κάθε συνάδελφο που βιώνει κάθε είδους εργοδοτική εκμετάλλευση και αδικία. Προς κάθε συνάδελφο, παλιό ή νεότερο, με μικρή ή και καθόλου εμπλοκή στη ζωή του Συλλόγου ως σήμερα. Προς κάθε συνάδελφο που επιθυμεί να ακολουθήσει τον δρόμο της συλλογικής και οργανωμένης από τα κάτω αντίστασης. Έτσι και μέσα από αυτό το κείμενο θα θέλαμε να απευθύνουμε κάλεσμα σε όλους τους εργαζόμενους και όλες τις εργαζόμενες του κλάδου μας να έρθουν σε επικοινωνία με τον Σύλλογο, να γίνουν μέλη του, να συμμετέχουν στις συλλογικές διαδικασίες του, να είναι ενήμεροι για τα δικαιώματά τους και να αγωνιστούμε όλοι/ες μαζί.

Αναφερόμενοι/ες σε αυτή τη φάση στον αγώνα αυτό, είμαστε στην προνομιακή θέση να μιλάμε με όρους νίκης! Ωστόσο, είναι πολύ κρίσιμο να σημειώσουμε ότι κάποια από τα συμπεράσματά μας θα είχαν ισχύ ακόμα και σε περίπτωση που η «δικαιοσύνη» θα έπαιρνε και σε δεύτερο βαθμό θέση στήριξης της εργοδοσίας. Καθώς, όσο και αν μετράει σημαντικά το αποτέλεσμα του αγώνα και η ηθική και οικονομική δικαίωση της συναδέλφου, έχει μεγάλη αξία και ο ίδιος ο αγώνας που δώσαμε.

Επρόκειτο για μια μάχη-νίκη πρώτα και κύρια της ίδιας της συναδέλφου, που σε συνέχεια της σταθερής αγωνιστικής στάσης της στον κλάδο, έδωσε ακόμα έναν σημαντικό αγώνα και τελικά δικαιώθηκε για την επιλογή της. Ωστόσο, αποτέλεσε και μια σημαντική μάχη-νίκη για όλο τον Σύλλογο. Μάλιστα, είναι σημαντικό να γίνει αντιληπτή ως μια κρίσιμη νίκη για όλους τους εργαζόμενους/ες του κλάδου, ως μια σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που συνεχίζουμε και είναι στο χέρι μας να τους δυναμώσουμε. Και βέβαια υπήρξε μια μάχη-νίκη για όλους/ες όσους/ες συμμετείχαν στις διαμαρτυρίες και στήριξαν με κάθε τρόπο τη συνάδελφο.

Επαναλαμβάνοντας όσα είχαμε εκφράσει και μέσα από τις ανακοινώσεις μας στο πλαίσιο αυτού του αγώνα, σημειώνουμε εμφατικά ότι δεν πρόκειται να αποδεχτούμε ουδέποτε όποιος/α αντιστέκεται και υπερασπίζεται τα εργατικά συμφέροντα να δέχεται βλαπτικές μεταβολές στην εργασία του/της και να γίνεται αποδέκτης εκδικητικότητας από τους εργοδότες. Επίσης, ότι δεν θα αφήσουμε ποτέ καμία συνάδελφο και κανέναν συνάδελφο μόνους τους να αντιμετωπίσουν τις εργοδοτικές επιθέσεις και αυθαιρεσίες.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ, Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ